

ЗВЕЗДИТЪ НАДЪ КЛИСЪ

Тогава бѣ нечувана брань по родна земя. Като скакалци прииждаха враговетѣ на Далмация, запалиха Сплитъ, обградиха Клисѣ. Тогава българскиятъ князь Менумеротъ владѣеше Далмация и крепостта Клисѣ. Но по това време той бѣше въ далеченъ пжтъ на брань. Само Богъ би помогналъ да се спаси крепостта. Шепата борци отчаяно и храбро бранѣха бойнитѣ стени. Задъ тѣхъ стояха съпругата на Менумеротъ Тамара и невръстниятъ ѝ синъ Силанъ. Изливаше се горешо масло надъ главитѣ на вражескитѣ отреди, хвърляха се тежки каменни крусове, гора отъ стрели, обвити въ кълчища съ запалена смола, се сипѣха. Всички нападения на враговетѣ биваха отблъсквани съ огънь и мечъ.

Когато вечерта следъ морната битка нашитѣ борци си отдѣхваха задъ назжбенитѣ стени и бойницитѣ, еничерскитѣ групи дълбаеха крепостнитѣ стени, за да се промъкнатъ презъ тѣхъ и предадатъ на разорение и гибель Христовата твърдина. Ала българитѣ вѣрни бранници съзрѣха опасността и я отбиха достойно. Когато на следната утринь враговетѣ въздигнаха дървени мостове и се заизкачваха по стенитѣ на Клисѣ, настана страшна брань, на която само Всевишниятъ бѣ свидетелъ.

Нѣколко вражески войници бѣха прехвърлили стенитѣ на крепостта и нахълтаха въ вътрешността. Тѣхниятъ брой порастна. Спустнаха се по каменнитѣ стълби и навлѣзоха при стражитѣ, които пазѣха ржчага съ веригитѣ на подвижния мостъ.

Тамъ ги пресрещна храбрецътъ

Ливанда. Съ тежкия си широкъ мечъ той остана самъ срещу десетина, ала дѣсницата му бѣ ударена отъ хвърленъ ятаганъ. Сви лобъ отъ болка Ливанда. Протече топла алена кръвь отъ буйнитѣ му жили. Стисна зжби отъ яростъ:

— Назадъ, врази на светата твърдь!
Гласътъ му проеча гръмко всрѣдъ сграшната брань:

— Слава на князь Менумерота!...

Но други врази го заобиколиха и насочиха дълги остри копия къмъ него. За мигъ и едно острие порна диплитъ на ризницата му. Проби я. Ливанда падна на каменнитѣ плочи. Вкопчанитѣ му

